

spørger man om Regeringens retlige Opfattelse af Sagen, maa den staa ren og klar. — Den anden Bemærkning, jeg skal gjøre, skyldes jeg de Mænd, der have arbejdet i denne Sag, før jeg tiltraadte Finantsministeriet, og den angaar Spørgsmaalet om den Kontrakt, som foreligger med Lodseierne. Der er et Moment, hvor der er en noget forskellig Anskuelse mellem Udvalget og navnlig min ærede midlertidige Forgænger, skjøndt Sagen allerede var forberedt under den foregaaende vedvarende Finantsminister; det er med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde vente længere at benytte Kanalen i dens nuværende Tilstand. Efter alle de Oplysninger, som have foreligget Regeringen, kunde man ikke vente at kunne benytte den længere uden betydelige Reparationer; det var det Resultat, hvortil man kom efter de Erklæringer, der forelaa fra forskellige Mænd, som havde med Sagen at gjøre; man maatte være beredt paa, at der naar som helst kunde ske saadanne Begivenheder, som gjorde Transporten umulig, at f. Ex. Slæbesteder og Pramme bleve ubrugelige. Sagen var altsaa efter Regeringens Opfattelse den, at der foretog Reparationer af et temmelig betydeligt Omfang, og det var denne Betragtning, der gjorde, at det rette Tidspunkt efter Regeringens Anskuelse netop var kommet til at afslutte Kontrakten. Jeg kan godt forstaa, at naar man tror paa Muligheden af fremtidig at kunne bruge Kanalen uden Reparationer, stiller Betragtningen med Hensyn til Nødvendigheden af at indgaa Kontrakten sig anderledes. Jeg har som sagt tvoet at maatte fremhæve disse to Punkter, idet jeg for Øvrigt ikke efter den Indstilling, som er gjort af det samlede Udvalg, skal dvæle længere ved Sagen. — Hvad angaar de Bemærkninger, som den ærede Ordfører gjorde med Hensyn til Spørgsmaalet om Auktioner eller Ikke-Auktioner, tror jeg ikke, at der i de Resultater, hvortil han kom, var Noget, som jeg behøver at gjøre Mobbemærkninger ved. Det ærede Thing kan være overbevist om, at disse Spørgsmaal altid i Finantsministeriet overveies paa den samvittighedsfuldste Maade. Det gjælder jo om at indrette Forholdet saaledes, at virkelig Lysthavende komme frem, men det gjælder ogsaa om at indrette det saaledes, at Salg ikke fremtvinges, uden at den Pris opnaas, som rettelig burde opnaas. — Med Hensyn til de i §. 2 under Nr. 1 og 3 opførte Giendomme har jeg Intet imod, hvad der desangaaende er udtalt af Udvalgets ærede Ordfører, og som ogsaa findes i Betænkningen.

Ordføreren: Det er jo Udvalget bekendt og kan heller ikke undre det høie Thing, at der med Hensyn til det Punkt, som den ærede Finantsminister først omtalte, er en forskjellig Opfattelse tilstede mellem dette Udvalgs Flertal. — jeg tør maatte sige dette Things Flertal — og Regeringen, idet denne gaar ud fra, at naar der i Grund-

loven tales om Lov, skulde ikke dermed forståas Finantsloven. Dette er jo et saa gammelt Strids-spørgsmaal, at jeg ikke behøver at dvæle derved; men forsaavidt den høitærede Minister sagde, at den Undtagelse, hvorpaa ogsaa Regeringen er gaaet ind, ingen Betydning skulde have, maa jeg dog hævde, at ogsaa fra Regeringens Standpunkt maa Undtagelsen staae en Regel; thi er det efter Regeringens Anskuelse overhovedet ikke muligt at give en saadan Bemyndigelse ved Finantsloven, maa det, der er slet, være stridende mod Grundloven.

Finantsministeren: Uden at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, skal jeg dog sige, at jeg udtryffeligt fremhævede, at naar der i en Sag som denne nærmest og saa indgribelig taget ikke er Andre, hvem den interesserer, end Regering og Rigsdag, ser jeg ikke, hvem der med nogen Virkning skulde kunne optræde som Klager; i Ordets høiere Betydning kunne ganske vist Alle klage, som have Interesse i en streng Opfattelse af Grundloven. Jeg gjentager, at der af en saadan enkelt Betømmelighedsforsømmelse, som kan have fundet Sted, men som jeg som Finantsminister ikke veed at have gjort mig skyldig i, umuligt kan ugledes Noget med Hensyn til den Pligt, som paahviler mig i Henseende til Grundlovens Opretholdelse. Jeg har, som sagt, kun berørt dette Spørgsmaal, fordi det var omtalt i Udvalgets Betænkning, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da jo, som rigtig bemærket af den ærede Ordfører, Regeringens Anskuelser i saa Henseende ere fuldkommen bekendte. Jeg hævder vistnok, at man ingenlunde i Almindelighed af Laushed kan uglede et Samtykke. Fordi der falder en eller anden Uttring i Thinget, som gaar ud paa at udtale en Anskuelse, Regeringen ikke deler, er det ikke derfor nødvendigt for denne at gjøre Bemærkning derved, naar dog Enhver, som er inde i Sagernes Gang, kender Regeringens Opfattelse; men en anden Sag er det, naar en saadan Bemærkning fremkommer i en Udvalgsbetænkning; det er da passende og naturligt, at man tager fornødent Forbehold.

Ordføreren: Det er den strenge Opretholdelse af Grundloven, som har været veiledende for Udvalget, og man havde jo Grund til at antage, at den ogsaa var veiledende for Regeringen.

Finantsministeren: Efter min Mening er den strenge Opfattelse af Grundloven tilfidesat i det Tilfælde, hvor der ved Finantsloven er givet Salgsbemyndigelse med Hensyn til virkelige Domainer, men der er i nærværende Tilfælde den Forskel mellem Udvalgets og min Stilling, at, medens jeg ikke kan gaa ind paa at begjære en saadan Bemyndigelse gennem Finantsloven, kan